Ч. 287 Пятниця 24 грудня 1899 (5 січня 1900). Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноко число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Подорож цїсаря Вільгельма II. до Франциї. — З анґлїйско-трансвальскої війни).

В Будапештї була між заступниками австрийского правительства і угорского нарада в справі приготовлень до нової австро-угорскої тарифи митової, при чім умовлено ся, що оба правительства мають в короткім часї приступити до зібраня потрібних материялів та до засягненя гадки від економічних корпораций і фахових стоваришень. — Одна мадярска часопись донесла о значнім помноженю австрийского войска. Отже Neues Wiener Tagblatt називає цїлком безосновними ті донесеня. Правда лиш то, що рішаючі круги гадають о помноженю, бо Австрия стоїть що-до чисельности свого войска поза иншими державами. Доси та гадка не доспіла, тому передчасно було би ті вісти брати поважно. — Як впевнюють має кабінет Віттека вже в найблизшім часї уступити, аби зробити місце новому правительству, на котрого чолї після однозгідних донесень часописий має станути бувший міністер внутрішних справ в кабінетї ґр. Кляріого — др. Кербер. Як телеґрафують з Праги буде той новий кабінет після Narodn-их List-ів мати задачу розслїдити услівя ческо-німецкої угоди. Розходить ся в першім ряді именно о те, аби промостити дорогу для парляменту. Новий кабінет займе ся крім того покінченем австро-угорскої угоди та парляментарним установленем квоти на 10 літ.

З Гамбурґа доносять, що в берлиньских кругах удержує ся поголоска, що в маю або в червни удасть ся цїсар Вільгельм в подорож до Франциї на корабли „Цїсар Вільгельм II". Після всякої імовірности, цїсар висяде в Гаврі, а звідтам поїде зелїзницею до Парижа на всесьвітну виставу. Крім корабля „Цїсар Вільгельм II". поїдуть ще з німецким цїсарем до Франциї корабель „Цїсар Фридрих III". та два менші воєнні кораблї.

Вечірні часописи доносять з Штеркштрому в полудневій Африцї, що Бури передвчера рано напали на анґлїйский табор в Мальтено, де стоять войска ґен. Гатакра. Борба тревала цїлий день і не скінчила ся. — Після урядових донесень з Капштадту положене ґенерала Френча не змінило ся. Єго мнима велика побіда над Бурами показує ся малою перепалкою, яка не має нїякого значіня для дальшого ходу війни. Ґен. Френч каже, що колиб одержав підмогу, то міг би Бурів виперти з Колесберґа.— Як вечірні анґлїйскі часописи доносять вправлено в рух в якийсь хитрий спосіб поїзд з поживою, призначеного для войск ґенерала Френча. В наслїдок того поїзд в'їхав в боєву лінію Бурів під Кольсберґом. Анґлїйска артилерия мусїла вистрілами знищити поїзд, аби не попав в руки ворога. — Про битву під Колесберґом доносять: Дня 2 січня прийшло на горах довкола Колесберґа до живої перепалки. Бури по завзятім опорі поволи уступили, а анґлїйскі войска задержали добуті становища. Мимо того, як доносять до Times-a місто Колесберґ і горби, що панують над мостом, рікою і гостинцем все ще в руках Бурів і ґен. Френч не буде міг взяти їх без значної підмоги. — В Натали Бури посунули ся аж поза Есткур в напрямі Пітермаріцбурґа, куди уступає ґен. Буллер.

Новинки.

Львів дня 4-го січня 1900.

Редакция і адміністрация „Народної Часописи" містить ся тепер в бюрах „Gazet-и Lwowsk-oї" в каменици ч. 12 улиця Чарнецкого на II-ім поверсї і туди треба адресувати всякі письма.

— **З перемискої епархії.** Степень пресвитерів одержали дня 31 грудня: Ів. Гринь. Теод. Дяків, Ів. Каминьский, Стан. Касюрак, Ник. Лопатяк, Мих. Наклович, Володим. Обушкевич і Мих. Тимчишин. — Крилошаньскі відзнаки одержав о. Ів. Криницкий з Бобятина. — Ординарийтским комісарем для сервітутових справ в мостискім деканатї именований о. Йос. Чарковский з Соколї.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан Баденї виїхав в понедїлок до Короцця і верне до Львова імовірно в суботу.

— **Василіяник о. Д. Поливка**, місионар для руских кольоній в Канадї, оголосив в американьскій „Свободї" оповістку „До всїх Русинів в Канадї", що він тепер перенїс ся до Мг.-Кармель в Пенсільвенії. „Під зиму — каже він — мусів я перервати свою подорож по руских кольоніях, котра стала для мене неможливою із-за ревматизму та й дуже тяжко переїзджати в зимі канадийскі простори, а ще до того, як нема всюда церкви. В тих місцевостях, де я вже був і позаводив деякі порядки, най люди держать ся їх, а з весною, як потеплїє, я верну до Канади".

4)

Бури і їх история.

(Після дра. Альфр. Ціммермана, К. Биттхера і др., зладив К. Вербин.)

(Дальше).

Коли глядатаї вернули — каже Ван Ґас — і розповіли, що край, що правда, добрий, але лїтом пропасниця дуже там лютить ся, то Малян, хоч з тяжким серцем, рішив ся послухати ради Ретіфа. Він і богато виднїйших Бурів побоювали ся сусїдства Анґлїйцїв в Наталю, та казали, що Анґлїйцї готові ще там збирати, де они, Бури, посїють. Один високо поставлений Анґлїєць сказав їм одного разу жартом, що кождий Анґлїєць держить ся такої засади: Я ношу свою честь в кишени і не єсьм невільником мого слова; а Малян казав, що то таки щира правда.

Так отже пустили ся в 1837 р. довгі ряди возів з Бурами ріжними дорогами через гори Дракен до краю Зулюсів. Над рікою Туґеля станули в ріжних місцях табори. Родина Маляна кочувала з кількома другими над річкою Блявкранс-Рівер. Бури мусїли кочувати в порозкиданих досить далеко від себе таборах, бо не було паші для худоби. Ретіф зараз, скоро лиш станув на місци, пішов з 70 другими знатнїйшими Бурами до Дінґана, щоби з ним остаточно заключити договір, в справі котрого вже перед тим з ним умовив ся. Між тими, що пішли з ним, був і кормитель, Ван Ґаса.

Минув день, в котрім депутация мала була вернути, а про Ретіфа не було й чутки. Однакож нїхто не побоював ся нїчого злого. У всїх таборах жило ся як би серед найглубшого мира, і нїхто навіть не подумав о тім, щоби поставити варту. Одного дня післали Ґаса до ріжних віддїлів, щоби він розвідав, що діє ся. Коли він пізно в ночи вертав назад, дало ся почути від всходу і північного всходу сильне стрілянє з карабінів. В таборі Маляна зробив ся зараз великий рух, і люди передавали одні другим радістну вість, що депутация вернула щасливо, і другі табори витають єї вистрілами з карабінів.

Лиш один старий Бур не хотів вірити в той здогад других. Єму здавало ся, що тоті вистріли не несуть ся з тої сторони, звідки мав Ретіф надійти; а також і то впало єму в очи, що тота пукапина за довго треває. Бурів взяла ся обава, і вислано одного глядатая на кони до найблизшого табору. Він вернув зі страшною вістию, що множество Кафрів напало на табор. Малянова дружина половила зараз конї на пасовиску, дїтий і жінок примістила на якімсь стрімкім горбі, а сама побігла досьвіта до инших таборів. Декотрі з таборів попали ся вже були Кафрам в руки, але значна часть відогнала диких. Ще лиш в кількох місцях вела ся завзята борба. Так особливо вела ся борба о якийсь горб, що стрімко спадав в долину, на котрім 10 Бурів боронило ся завзято против пятьдесять разів більшої сили. Вже виходила їм муниция, коли їх приятелї добачили їх прикре положенє та перебили ся через Кафрів, а прогнавши їх, відтак вирятували своїх товаришів.

Страти Бурів були дуже великі. Кафри заскочили деякі табори зовсїм несподївано, а декотрі, по лютій борбі, мусїли піддати ся. Дикуни різали безпощадно, всюди лежали жінки і дїти порубані на куснї, а вози і знаряди були зовсїм знищені. Птицї стервяки — каже Ван Ґас — злїтали ся тисячами і робили страшенний крик, коли їх хто зігнав.

Зранені Кафри подали першу вість о судьбі Ретіфа і єго товаришів. Они гостили через кілька днів у Дінґана, а не підозріваючи нїчого злого, забули на всяку осторожність. Отже коли они одного дня прийшли до Дінґана без оружия, казав той своїм людем кинути ся на них і вирізати що до одного. Ван Ґас каже, і повтаряє то кілька разів, що зловлені Зулюси розповідали, що то якісь білі люди, Анґлїйцї, намовили Дінґана до тої зради.

Та страшна вість викликала серед Бурів велике пригнобленє. Многі радили втікати чим скорше назад через гори Дракен. Але що було

— **Повінь в січни.** З Сянока доносять, що там дня 1-го січня с. р. настала повінь. На Сянї сперла ся крига і виступила вода та залляла цілу долішну часть міста. Вода почала виступати около 9-ої год. рано, а вже около 11-ої не можна було доступити до домів залляних доокола.

— **Невдалий жарт.** З Ясла пишуть: П. М. Шерф вийшов собі на прогульку за місто і стрітив там віз з кількома бочками горівки. Одна бочка скотила ся як-раз з воза, розбила ся, а горівка розілляла ся по гостинци. Коли Шерф переходив коло неї, закурював собі як-раз папіроса, а сїрник кинув на вилиту горівку. В однїй хвили горівка заняла ся і то так сильно, що огню не можна було вгасити. На щастє огонь не зробив нїякої шкоди. Однако мимо того той жарт був причиною слїдства против Шерфа, а суд засудив его на 3 місяцї вязниці. На рекурс прокуратора піднесено обжалованому кару на шість місяців.

— **Страшною смертию** погиб у Відни Кароль Рудовский, що в зьвіринци в Пратері був сторожем при диких зьвірятах. Здає ся, що Рудовский був собі добре піднив і хотів показати, що він не боїть ся диких зьвірів, навіть таких, як льви і длятого влїз до клїтки, де було шість львів. Він взяв лиш мітлу до рук і влїз насамперед до передної части клїтки де були три леви. Видко, що тї не робили ему нїчого, бо він підійшов до дверий від другого відділу в клїтцї, де сиділи також три льви і отворив її. Що тепер стало ся, годї описати. Ледви що Рудовский отворив двері, як з другої передїлки вискочила трилїтна львиця „Сара" і одним скоком кинула ся на Рудовского та вхопила его зубами за карк і повалила на землю. На пронизуючий крик нещасливого вбіг до клїтки другий сторож, Цьвінґер, що був давнїйше різником. і почав сокирою бити львицю по голові, але львиця ще лиш сильнїйше вхопила Рудовского лабами з заду і роздушила нещасливому чоловікови груди. Прочі пять львів сиділи з початку тихо, але коли Цвінґер бив і бив львицю сокирою, кинула ся нараз друга львиця на Рудовского з переду і вхопила его зубами за шию. Цьвінґер вхопив тогди залїзний дручок і вдарив ним другу львицю по голові: дручок аж розломив ся на двоє на голові львиці. але она мимо того не пустила Рудовского, котрий все ще стогнав і просив. щоби его ратувати. Цвінґер упхав тогди зломану часть дручка львици в пащу, але й то не помогло; обі львиці не попускали ся Рудовского. Тепер бо скочила ще й трета львиця та вхопила Рудовского за бедро. Нещасливий лиш зложив руки як би до молитви а відтак замкнув очи, видко перестав вже жити. Через цїлий той час всї три самцї сиділи спокійно. Цвінґер видячи, що льви готові ще й на него кинути ся, вийшов з клїтки і замкнув её. Розходило ся тепер о то, щоби виратувати бодай тїло нещасливого сторожа. Коли бите зьвірів не помагало нїчого, принесли сикавку і обливали львів водою; але і то не помагало. Тогди прийшло одному сторожеви на гадку запалити снїпки соломи і кинути їх межи зьвірів. Аж коли бухнула поломінь, зьвірі напудили ся і повтїкали. Тїло Рудовского було страшно покалїчене; львиця „Сара" відгризла ему ніс і ухо. Однакож зьвірі вигризли нещасливому взглядно мало тїла, і мимо тих ран він би був міг жити, як би не то, що зьвірі присїли ся до него і виссали кров з него. Рудовский був родом з Бялої, лїт 37 і був жонатий, але дїтий не мав. Він був з фаху кравцем. а коли став сторожем при диких зьвірятах в зьвіринци, було его найбільшим бажанем, щоби колись став усмирителем зьвірят, бо такі люди мають в сьвітї добрий заробок. Здає ся, що Рудовский, піднивши собі, хотїв показати, що він вже знає ся на штуцї усмирюваня зьвірят, і длятого влїз без потреби до клїтки і забув на всї міри осторожности, і за ту свою необачну сьмілість заплатив житем.

— **Вісти з Бразилії.** З Ріо-Кляро пишуть до амер. „Свободи": Тамошний купець Дмитро Коржон купив для церкви на 5-ій кольонії великий дзвін за 650 мільрейсів. Д. Коржон родом з Золочівщини. Приїхавши до Бразилії в 1894 р., заложив недалеко Ріо-Кляра склепик, а в 1896 р. переніс ся на 5 у кольонію між Русинів і там доси мешкає, тїшить ся загальним поважанем і довший час був предсїдателем ради церковної. — Кольонія Ріо-Кляро має тепер три рускі церкви. Перед місяцем посьвятив парох о. Н. Роздольский нову церков на Бара-Феі, а будова церкви на 1-ій кольонії вже докінчує ся. При будові церкви помагають Русини зі всїх кольоній, длятого робота іде дуже скоро. — На 5-ій кольонії в Ріо-Кляро основано першу руску школу в Бразилії а ведене её віддано п. Теофілеви Косевичеви. — На кольонії Agua Amerelli відбула ся одномісячна місия руска.

— **Обкрадений співак.** Перед кількома днями приїхав до Львова п. Олександер Мишуґа. Ледви розгостив ся в хатї, як замітив, що бракує ему один куферок, в котрім була театральна ґардероба. Якийсь злодїй, надіючи ся доброї добичи забрав куферок, коли однак пересьвідчив ся, що нема в нїм нїчо крім театральної ґардероби, лишив его на ґубернаторских валах, де его найшов другої днини сторож учительскої жіночої семинариї.

— **Страчене женщини у Відни.** Від 1809 р. не було у Відни случаю, щоби засуджено якусь женщину на смерть і дїйстно страчено. Аж ось стало ся то ві второк дня 2 с. м. Аж страшно і прикро згадувати, які то иноді люті зьвірі ходять в людскім тїлї. Оттакою була і страчена Юлїянна Гуммель та её чоловік Йосиф Гуммель; они обоє убили в страшний спосіб свою дитину Анну, котра уродила ся була в 1894 р. заким ще они обоє пібрали ся. Як они обоє страшно збиткували ся над нещасливою дитиною, котрій був ледви шестий рік, аж прикро згадувати. Казали н. пр. дитинї їсти власний кал зпід себе і били её доти, доки она того не зробила. Гуммель вішав дитину на гак, а зьвірска мати, коли раз бідна Анна виймила бараболю з горшка, пекла дитинї руки сьвічкою, доки аж не понабігали міхурі. Нещасливій дитинї не давали нїчого їсти але за то пхали до рота болото, Гумель казав їй їсти крейду, били дитину, кидали нею об землю або об якісь тверді предмети і мучили доти аж замучили. Нещаслива Анна винидїла була страшенно а що на цїлім тїлї не було анї заніготь здорового тїла, лиш синцї і рани, то на лици і на голові у малої Анни кинуло ся запалене скіри і наступило затроєне крови, в наслїдок чого она умерла. Зввірскі родичі не давали очевидно дитинї нїякої помочи і раді були що она померла. Розправа виказала таке страшне одичіне тих двоє людий, що коли трибунал видав вирок, то всї присутні в сали розправ аж зраділи, що тих зьвірів, не людий засуджено на смерть. Показало ся також, що мати була ще лютїйша для своєї дитини як батько. Цїсар помилував Гумля і его засуджено на цїле житє до криміналу, але Гумльова мусїла головою за голову наложити. Гумльова аж до послїдної хвилї звалювала вину на свого чоловіка; признавала лиш, що палила дитинї руки

богато жінок і дїтий, а Зулюси забрали майже всї стада, то годї було о тім і думати, бо не було чим їхати. Постановлено укріпити ся в таборі і вислано післанців о поміч. Коли опісля зійшло ся трохи Бурів, кинули ся они на Дінґана, але не вдїяли нїчого, бо той їх відпер. Люди, що прийшли були на поміч, вернули тогди назад, а з ними пішло і богато мужчин, котрі не хотїли оставати ся в сїм небезпечнім краю. В таборі не було нїякого проводиря, а Кафри напали знову, і через три днї не давали спокою, али Бури ставили завзятий опір. Своїми довгими рушницями вистріляли они множество Кафрів і наконець відогнали їх. Ба, они набрали навіть відваги і напали на Дінґана в тім місци, де нинї місто Вайнен (Weenen), та побили его.

Ван Ґас розповідає дальше, що ему під ту пору дуже зле вело ся. По смерти Маляна, его опікуна і кормителя, віддала ся Малянова вдовиця за свого слугу Потґітера, чоловіка дуже недоброго, котрий очевидно хотїв Ван Ґаса позбути ся і на польованю визначав ему найнебезпечнїйші становища. Так н. пр. казав ему на кони наганяти величезних диких буйволів до мисливих. Два рази убили буйволи під ним коня а він сам ледви уйшов смерти. Одного разу післав его Потґітер шукати борть за дикою пчолою. Він знайшов дїйстно борть і виграв з него мід, але підчас великої спеки в полудне поклав ся на землю і заснув. Коли опісля вернув на край лїса, не застав вже нїкого, бо патруля, з котрою він був виїхав, дістала приказ вертати чим скорше назад до табору, і він не чув як его кликали, бо тогди спав. Лишившись самісенький і без оружия в лїсї, де було повно диких зьвірів а до того ще й в пору коли настала була велика злива, сховав ся він в якесь дуплаве дерево і сидів там, а розложивши велику ватру відганяв тим способом дику зьвірину. Він ловив в сильця всїлякі птиці та антильопи та сушив їх мясо і так живив ся. Одного дня побачив він з великим страхом слїди Кафрів в лїсї. А всеж-таки пустив ся він за тим слїдом і зайшов несподївано до кралю, де були лиш самі жінки. Він побув у них через кілька місяців, а відтак вернув назад до табору Бурів, де вже всї гадали, що він погиб.

Тимчасом прийшов був до Бурів з далеких сторін загально поважаний Андрій Преторіюс зі своїми товаришами, щоби подати поміч своїм краянам в їх прикрім положеню. Єму сподобав ся молодий Ван Ґас, і він взяв собі его за свого товмача, бо Ґас знав мову Кафрів. На сїм становищи був Ван Ґас сьвідком того, як Преторіюс старав ся всїма силами приготовити Бурів до рішаючої борби з Дінґаном. Вози устроєно так, що они в случаю оборони табору могли нїби за мур служити. Коли вже все було готове і зібрало ся яких 400 людий, рушив Преторіюс дуже осторожно против Дінґанової столицї. Коли вже підійшов був близько неї, виступили против него Зулюси. О півночи спостережено перший раз, що неприятель надходить і широким колесом збирає ся до окола кріпости з возів. Ледви що стало свитати дано знак рогом і голі Кафри зі списами в руках кинули ся на Бурів. Але вся їх хоробрість не могла вдїяти нїчого против куль з карабінів. Два рази ішли приступом на Бурів, але не могли вдїяти нїчого і стратили тілько людий, що перепуджені розбігли ся на всї сторони і щезли.

Тепер зібрали ся Бури разом і всї голосно відмовили молитву дякуючи Богу за побіду, а відтак один віддїл пустив ся почерез купи трупів до Дінґанового міста, котре горіло. З легких хат мало що можна було уратувати. За то найдено ненарушені останки Ретіфа і депутациї. На кістяку Ретіфа лежала ще его подорожна торба а в нїй був підписаний договір. Трупи убитих Зулюсів повкидано до недалекої ріки а вода була від їх крови на кілька миль червона. Від того часу названо ту ріку „кровавою".

По тїй побідї стали Бури дїлити землю поміж себе. Тота громадка, при котрій жив Ґас, осїла в тім місци, де нинї місто Пітер-Маріцбурґ. Але король Зулюсів виступив ще раз против Бурів, котрі зібрали ся були знову в один табор. Хто знає, як би було все скінчило ся, колиб Дінґанів брат, Панда не перейшов був з великою громадою своїх прихильників на сторову Бурів. Підчас рішаючої битви вислав був Преторіюс Панду наперед до першого огню, щоби випробовати его вірність. Аж коли по завзятій борбі люди Панди стали подавати ся взад, прийшли їм Бури в поміч і побили Дінґана, котрий втїкаючи погиб. Бури здобули Наталь а Панда став королем Зулюсів під верховною властию Бурів. На тім кінчить ся оповіданє Ван Ґаса, котрий держав ся Бурів лиш до 1839 р.

Осївши в Наталю основали Бури собі свою столицю Пітер-Маріцбурґ так названу від імени своїх проводирів Пітера Ретіфа і Ґерта Маріца. Дна 16 мая 1838 р. взяли они в своє посїданє місто Дурбан а опісля дня 11 падолиста 1839 проголосили они независимість своєї нової держави Порт Наталь.

Здавало ся тепер, що Бури по тілько роках неспокою, від часу коли Анґлїйцї забрали Капляндію, будуть вже могли жити спокійно, тим більше, що они, коли переходили через анґлїйску границю і спитали повновластника анґлїйского правительства, Стокенстрома, той відповів їм: Ідїть з Богом, ми не будемо робити собі до вас нїякого права. Аж ось нараз появила ся проклямация анґлїйского ґубернатора в Капляндії, котра подала Бурам до відомости, що їм не вільно основати нові оселї, а тим більше якісь независимі держави та заявила їм, що ґубернатор не може увільнити їх від приналежности до велико-британьскої держави. На торжественне проголошене, що Бури

сьвічкою. Перед самим страченем Гумльова ще спала, а відтак о власних силах пішла на місце страченя. Ще під шибеницею сказала, що она невинна, а відтак, коли еї підтягнули зімліла. Смерть з руки ката Вольшлеґера, котрого спроваджено з Праги наступила борзо. Кат, чоловік присадкуватий, літ 36, з фаху золотар а пасерб давнійшого ката, був при своїй сумній і страшній роботї убраний чорно і в чорних рукавичках. Сповнивши свій обовязок, здоймив він рукавички і кинув їх від себе на землю, а відтак станув перед комісиєю, салютував по войсковому і мельдував, що засуджена вже не жиє.

Телеґрами.

Відень 4 січня. N. Wien. Tagbl. обговорює у вступній статї положенє і зазначує, що з хвилею повороту Цїсаря з ловів, прийде до остаточного рішеня що-до уступленя теперішного кабінету і іменованя нового правительства дра Кербера. Нове правительство повинно після гадки Neues Wien. Tagbl. — взяти ся сейчас до полагодженя ческо-нїмецкої угоди і перевести в парляментарній дорозї конечні правительственні предложеня.

Париж 4 січня. Трибунал узнав винними Ґерена і Деруледа, признаючи для них облекшаючі обставини. Слїдуюче засїданє трибуналу нині.

Білгород 4 січня. Міністром війни іменований дотеперішний мінїстер публичних робіт Атаначкович.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 3-ого січня 1899.	платять к. с.	жадають к. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	183·—	187·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	137·40	138·70
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	90·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	100·—	101·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	91·30	92·—
Банку гіпот. 5% преміов.	109·—	109·70
Банку гіпот. $4^1/_2$%	98·—	98·70
$4^1/_2$% листи застав. Банку краев.	99·50	100·20
4% листи застав. Банку краев. .	95·50	96·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	94·—	94·70
„ „ 4% льос. в 41 літ.	94·—	94.70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·50	93·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·—	98·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·30	101·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	95·—	95·70
Позичка краев. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·50	95·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·—	92·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	57·60	60·—
Міста Станиславова	116·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	19·60	20·20
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	20·50	21·50
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	22·—	25·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	54·80	56·80
Базиліка (Курс віденьский)	13·—	14·—
Joszif (Курс віденьский)	7·—	8·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	·—	—·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·32	11·52
Рубель паперовий	2·54	2·60
100 марок німецких	117·70	118·40
Доляр америк.	4·80	5·00

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·50	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^1/_{10}$ до $^{30}/_4$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^1/_5$ „ $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$.
	9·11	„ „ „ $^1/_6$ „ $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_9$ до $^{10}/_9$.
	8·30	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

беруть в посїданє весь край межи ріками Туґеля і Бляк Умвольозі аж до Люціябай на півночи відповіло правительство Капляндії на приказ льорда Джона Русселя тим, що вислало 263 мужа анґлїйского войска з пятьма пушками до Дурбану в маю 1842 р.

Розпочала ся борба на ново. Бурам удало ся згаданий відділ войска майже зовсім розбити, але остаточно Анґлїйцї таки устояли ся одержавши поміч. В довгій дволїтній війнї боронили Бури свою нову вітчину від Анґлїйців і стоячих по анґлїйскій стороні Ґріків. Надармо їздив Преторіюс до Капляндії; его навіть не допущено до ґубернатора. Тимчасом зробили Анґлїйцї угоду з королем Зулюсів Пандою, братом Дінґана, в котрій Буйволову ріку означили яко анґлїйску границю. Так попали ся Бури знову в анґлїйске ярмо, і тепер, колиб хотїли задержати свою независимість, не позіставало їм нічого иншого, як хиба покинути свої лише що струями крови окуплені оселї, та вандрувати знову поза нову границю. У великім числї хоч з тяжким серцем пустили ся они на північ в сторону як ріка Валь. По дорозї прилучали ся до них щораз то нові віддїли, а коли они опісля взяли ся дальше на захід застали там вже оселї своїх одноплемінників, котрі тут осїли були ще підчас першої вандрівки в 1837 р. Тут основували они в спілцї з місцевими Бурами на взорець Наталю нову независиму державу, котру назвали Ораньскою републикою або Оранье.

Розуміє ся, що Анґлїйцї виїхали зараз з протестом, і знов повторило ся то само, що перед кількома роками в Наталю, а на доказ, що Анґлїя урядово бунтувала Кафрів против Бурів, може послужити слїдуюче письмо мінїстра ірляндского Грея до свого підвластного Гаррі Смайса: „Я би Вам радив, щоби Ви увійшли в зносини з начальниками туземцїв та піддали їм гадку, щоби они під проводом спільного начальника виступили против Бурів. Можете їм сказати, що анґлїйске правительство прийде їм в поміч. Коли начальники то схотять, то ґубернатор з Капляндії пішле їм офіцира, котрий буде їм помагати своїми радами і плянами. Перші кроки, які треба би поробити, були би ті, що треба би спонукати начальників племен до союза против Бурів“.

В походї против Кафрів в роках 1846 і 1847 розширили були Анґлїйцї свою кольонїю аж на той край, що нинї називає ся британьскою Кафраріею (British-Cafraria) а то додало їм охоти виступити і против Бурів, що жили дальше на півночи. Нїби то в обороні независимости племени Ґрі — мішанців білих з Готентотами завізвав ґубернатор сер Гаррі ораньских Бурів, щоби они піддали ся і рівночасно заявив дня 3 лютого 1848 що весь їх край аж по гори Дракен і ріку Валь єсть британьскою коронною кольонїєю. Бури вхопили ся знов до оружия; зібрали ся під проводом Преторіюса і пустили ся до Блюмфонтейн. Анґлїйскому командантови, майорови Варден сказали, що або его порубають, або нехай він в одній годинї винесе ся з краю. Варден вийшов з міста а з ним і вся анґлїйска кольонїя. Але дня 29 серпня побили Анґлїйцї Преторіюса під Бумплятс і стали дійстно панами цїлої Ораньскої републики. Подїлили край на три округи, сконфіскували всї ґрунти ворохобників і на тих що остали ся наложили тяжку грошеву кару. Яких 22.000 Бурів, котрим вже надоїли були вічні спори і котрі стратили майже все своє майно, піддали ся і признали верховну власть Анґлїї, прочі же зібрали ся знову около свого давного проводиря Преторіюса, на котрого голову Анґлїйцї наложили 40.000 Корон нагороди і пішли поза ріку Валь і тут в пустім, безлюднім краю основували нову державу, котру назвали „Трансвальом“.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівско
може принимати аноиси виключно лиш ся Аґенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОҐРАФІЇ

цїлком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Цїна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**
Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень
Пасаж Гавсмана ч. 9,
принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).